

ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Загальні засади охорони права громадян на творчу діяльність містяться у ст. 41 Конституції України, яка передбачає, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності, та у ст. 54 Конституції України, котра гарантує громадянам свободу літературної, художньої, наукової і технічної творчості.

У ЦК України праву інтелектуальної власності присвячена Книга четверта, розміщення якої за Книгою третьою «Право власності та інші речові права» розробники Кодексу мали намір підкреслити соціально-економічну значимість інтелектуальної власності, розглядаючи її як підгалузь цивільного права [1, 186]. На мій погляд, саме генетичний зв'язок між правом власності та правом інтелектуальної власності, який просліджується відповідно до концепції ЦК України у вітчизняному цивільному законодавстві, має бути визначальним при характеристиці змісту прав інтелектуальної власності, хоча ця обставина не завжди привертала увагу дослідників.

Слід зазначити, що проблеми прав інтелектуальної власності були предметом низки ґрунтовних наукових розвідок (праці О. А. Підпригори та О. О. Підпригори [2], Ю. Л. Бошицького [3], О. М. Мельник [4], Р. Б. Шишки [5] та ін.). Проте в зазначених працях практично відсутній науковий аналіз змісту права інтелектуальної власності, що зумовлює доцільність спеціального розгляду цього питання.

Розглядаючи поняття «право інтелектуальної власності», слід враховувати, що воно може вживатися у суб'єктивному та об'єктивному сенсі, а також нерідко вживається, в тому числі в ЦК України (наприклад, ч. 2 ст. 418 ЦК України), для позначення елемента правосуб'єктності (правоздатності) особи. Це пов'язано з тим, що у цивілістиці традиційно розрізняють право власності у об'єктивному та суб'єктивному сенсі [6, 12–13]. Право власності у об'єктивному сенсі розуміють як сукупність правових норм, що регулюють відносини власності та є юридичною підставою існування і реалізації права власності, котре належить певному суб'єкту, тобто права власності в суб'єктивному сенсі. Право власності у суб'єктивному сенсі тлумачать як право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб (ст. 316 ЦК України). Нерідко у цивілістиці право власності в суб'єктивному сенсі визначають також як право особи володіти, користуватися і розпоряджатися річчю своєю владою і у власному інтересі [7, 485]. Саме у праві власності в суб'єктивному сенсі знаходить відображення сутність власності як вищої влади особи над річчю, яка визнана іншими особами.

Характерними ознаками права власності як суб'єктивного права є те, що: 1) це складне за змістом суб'єктивне цивільне право особи, яке охоплює низку

повноважень власника: право володіння, право користування і право розпорядження майном (ст. 317 ЦК України); 2) суб'єктами права власності можуть бути усі учасники цивільних відносин: фізичні особи, юридичні особи, держава та інші соціально-публічні утворення; 3) усі суб'єкти права власності є рівними перед законом (ст. 13 Конституції України, ч. 2 ст. 318 ЦК України). Отже існують рівні умови здійснення і захисту права власності. Разом із тим це не означає, що має існувати однаковий правовий режим для всіх форм власності; 4) об'єкт правовідносин власності має бути індивідуально визначеним; 5) своє право власник здійснює завжди своєю владою і на свій розсуд (ст. 319 ЦК України); 6) власник має максимально повну владу над об'єктами, що йому належать. Проте права власника можуть бути обмежені правами інших осіб (сервітутами тощо). Крім того, власник не може виходити за загальні межі здійснення цивільних прав; 7) право власності у випадках його обмеження має здатність до «самовідновлення»; 8) на зміст права власності не впливають місце проживання власника та місцезнаходження об'єкта права власності [8, 247–249].

На такому підґрунті можемо визначити право інтелектуальної власності в об'єктивному сенсі як сукупність правових норм, що регулюють відносини, які складаються у процесі створення, легітимації, використання та охорони результатів інтелектуальної, творчої діяльності.

Право інтелектуальної власності в суб'єктивному сенсі у ч. 1 ст. 418 ЦК визначається як право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений Цивільним кодексом та іншим законом.

Якщо конкретизувати деякі положення наведеного легального визначення цього поняття, то право інтелектуальної власності в суб'єктивному сенсі можна визначити як право особи володіти, користуватися, розпоряджатися та захищати від порушень з боку усіх інших суб'єктів права результат інтелектуальної, творчої діяльності або інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений законом.

Отже, право інтелектуальної власності є правом творця (та інших осіб, вказаних у законі) на одержаний ним результат інтелектуальної, творчої діяльності, який законом визнається об'єктом правового регулювання і охорони.

Визначаючи співвідношення права інтелектуальної власності з іншими майновими та немайновими правами, варто звернути увагу на те, що на сьогоднішній день існує два основних підходи до визначення її правової природи.

В одному випадку права автора результатів творчої діяльності розглядають як право інтелектуальної власності, а тому відносять до різновиду (хоча і специфічного) права власності. Зокрема, Закон України «Про власність» у п. 2 ст. 13 містив пряму вказівку на те, що результати інтелектуальної праці є об'єктами права власності громадян [9].

Друга концепція полягає в тому, що права авторів результатів творчої діяльності тлумачаться як виключні права, котрі не є правами власника [10, 133].

Слід зазначити, що й концепція ЦК України з цього питання зазнала трансформацій. Так, проект ЦК України у редакції 1996 р. [11] ґрунтувався, скорі-

ше, на ідеї визнання за творцями виключних прав на використання результатів інтелектуальної діяльності або засобів індивідуалізації (ст. 429 Проекту ЦК). Про «виключні права» йшлося і у ст. ст. 430–433 ЦК України.

Проте ст. 418 ЦК України, яка містить поняття права інтелектуальної власності, не характеризує його як виключне право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об'єкт права інтелектуальної власності. Натомість, ст. 419 ЦК України, визначаючи співвідношення права інтелектуальної власності і права власності, фактично розглядає їх як категорії одного порядку.

Згідно зі ст. 419 ЦК України право інтелектуальної власності та право власності на річ існують як самостійні правові категорії, що пов'язане з наявністю між об'єктами права інтелектуальної власності та матеріальними об'єктами права власності таких відмінностей: 1) результат інтелектуальної діяльності може бути визнаний об'єктом права інтелектуальної власності лише у суворій відповідності до вимог закону; 2) існування права інтелектуальної власності, хоча воно і є абсолютним, виключним правом, обмежене певним строком.

Оскільки право інтелектуальної власності та право власності на річ є самостійними правовими категоріями, передача кожного з цих прав є самостійним юридичним фактом, що породжує, змінює, припиняє самостійні правовідносини. Внаслідок цього перехід права на об'єкт права інтелектуальної власності не означає переходу права власності на річ, у якій було зафіксовано об'єкт творчої діяльності. З тієї ж причини перехід права власності на матеріальну річ не означає одночасного переходу права на об'єкт права інтелектуальної власності. Наприклад, придбання картини не означає автоматичного переходу авторського права до особи, що придбала цю річ. Таким чином, можна зробити висновок, що згідно з сучасною вітчизняною концепцією у цій галузі право інтелектуальної власності розглядається як особливий різновид права власності, а отже і речових прав на специфічний об'єкт — результати інтелектуальної, творчої діяльності.

При визначенні змісту права інтелектуальної власності слід, на нашу думку, звернути увагу на те, що для сучасної концепції українського цивільного права характерним є те, що право інтелектуальної власності стосовно особи розглядається у двох значеннях: 1) як елемент правосуб'єктності (правоздатності, статусу) особи; 2) як суб'єктивне право.

Відповідно і зміст права інтелектуальної власності не може не мати два тлумачення.

По-перше, йдеться про сукупність майнових та немайнових прав, які разом складають «право інтелектуальної власності», як елемент статусу приватної особи. Саме такого «змісту права інтелектуальної власності» стосуються ст. ст. 418, 423, 424, 425 ЦК України.

Зокрема, ч. 2 ст. 418 ЦК України розкриває «зміст» права інтелектуальної власності як елемента правосуб'єктності, вказуючи, що право інтелектуальної власності становлять особисті немайнові права інтелектуальної власності та (або) майнові права інтелектуальної власності, зміст яких щодо певних об'єктів

права інтелектуальної власності визначається Цивільним кодексом та іншими законодавчими актами.

Згідно зі ст. 423 ЦК особистими немайновими правами суб'єктів права інтелектуальної власності є: 1) право на визнання людини творцем (автором, виконавцем, винахідником тощо) об'єкта права інтелектуальної власності; 2) право перешкоджати будь-якому посяганню на право інтелектуальної власності, здатному завдати шкоди честі чи репутації творця об'єкта права інтелектуальної власності; 3) інші особисті немайнові права, встановлені законом.

Зазначені немайнові права можуть бути поділені на два види: а) особисті немайнові права, пов'язані з майновими правами; б) особисті немайнові права, не пов'язані з майновими правами. Особистим немайновим правом, пов'язаним з правом майновим, є право на визнання людини творцем (автором, виконавцем, винахідником тощо) об'єкта права інтелектуальної власності. У цьому випадку визнання автором породжує для людини усю сукупність майнових прав інтелектуальної власності (ст. 424 ЦК України). Особистим немайновим правом, не пов'язаним з майновими правами, є право перешкоджати будь-якому посяганню на право інтелектуальної власності, здатному завдати шкоди честі чи репутації творця об'єкта права інтелектуальної власності, та деякі інші особисті немайнові права. Хоча завдання шкоди честі чи репутації творця об'єкта права інтелектуальної власності тягне виникнення у нього права на відшкодування моральної шкоди, однак це є наслідком правопорушення, а не результатом творчої діяльності.

Висновку про те, що ч. 1 ст. 423 ЦК України розрізняє два види особистих немайнових прав суб'єкта права інтелектуальної власності (особисті немайнові права, пов'язані з майновими правами, та особисті немайнові права, не пов'язані з майновими правами), не суперечить положення ч. 3 цієї ж статті про те, що особисті немайнові права інтелектуальної власності не залежать від майнових прав інтелектуальної власності.

Співвідношення між цими правами виглядає таким чином. Особисте немайнове право на визнання творця об'єкта інтелектуальної власності автором, породжує для нього усю сукупність майнових прав інтелектуальної власності.

Разом із тим, навіть якщо він не реалізує жодне із майнових прав, це не вплине на його право бути автором твору, захищати недоторканність цього твору тощо.

Особисті немайнові права є чинними безстроково (ч. 1 ст. 425 ЦК України). Вони можуть відчужуватися (переходити від автора до іншої особи) лише у виняткових випадках, котрі спеціально встановлені законом. Таке рішення пов'язане з тим, що ці особисті немайнові права належать саме певній особі — автору, творцю об'єкта права інтелектуальної власності. Поміж винятків із загального правила можна назвати перехід у разі смерті автора його права на охорону недоторканності твору до особи, уповноваженої на це автором (ст. 439 ЦК України).

Майнові права суб'єкта права інтелектуальної власності — це суб'єктивні права учасників правовідносин, що виникають у результаті інтелектуальної,

творчої діяльності, які пов'язані з володінням, користуванням і розпорядженням майном, а також з тими матеріальними вимогами, які виникають з приводу розподілу цього майна і обміну. Вони можуть бути, як абсолютним (виключним) правом творця або інших осіб на об'єкт права інтелектуальної власності, так і мати зобов'язальний характер у правовідносинах, пов'язаних з передачею цих прав від автора до іншої особи.

Частина 1 ст. 424 ЦК України включає обидва згадані вище види майнових прав інтелектуальної власності, зазначаючи, що такими майновими правами є: 1) право на використання об'єкта права інтелектуальної власності; 2) виключне право дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності; 3) виключне право перешкоджати неправомірному використанню об'єкта права інтелектуальної власності, в тому числі забороняти таке використання; 4) інші майнові права інтелектуальної власності, встановлені законом. Загалом, вказані майнові права інтелектуальної власності належать до абсолютних прав, оскільки мають виключний характер. Разом із тим у процесі їхнього використання можуть виникати також права зобов'язального характеру (наприклад, при укладенні договору про передачу твору автором для використання іншою особою).

На відміну від особистих немайнових прав інтелектуальної власності, існування майнових прав у правовідносинах інтелектуальної власності обмежене строком. Частина 2 ст. 423 ЦК України, де закріплене це правило, не встановлює конкретних термінів, лише вказує, що майнові права інтелектуальної власності є чинними протягом строків, встановлених Кодексом, іншим законом чи договором. Отже, ця норма має відсильний характер. Прикладом спеціальної норми, що встановлює конкретний строк у цій галузі, може бути ст. 446 ЦК України, яка передбачає, що, за загальним правилом, строк чинності майнових прав інтелектуальної власності на твір спливає через сімдесят років, що відраховуються з 1 січня року, наступного за роком смерті автора чи останнього із співавторів, який пережив інших співавторів. З цього правила законом можуть бути встановлені винятки. Скажімо, строк чинності суміжних майнових прав у більшості випадків становить п'ятдесят років (ст. 456 ЦК України).

Оскільки існування майнових прав інтелектуальної власності обмежене певним строком, то вони можуть бути припинені й достроково, наприклад, якщо це передбачено договором. Дострокове припинення майнових прав інтелектуальної власності може бути також встановлено безпосередньо у законі.

По-друге, має бути оцінено зміст права інтелектуальної власності як суб'єктивного права творця та інших осіб, зазначених у законі.

У цьому разі слід виходити із загальної характеристики суб'єктивного цивільного права як такого, що містить три складових: 1) можливість певної власної поведінки (здійснення права); 2) можливість вимагати певної поведінки від інших осіб; 3) можливість вимагати захисту від суду або інших державних органів.

Найбільш повно специфіка змісту права інтелектуальної власності проявляється у першому із вказаних елементів: можливості певної поведінки, спрямованої на здійснення цього права.

Враховуючи викладене вище бачення співвідношення права власності і права інтелектуальної власності, до характеристики особливостей здійснення права інтелектуальної власності торкнемося деяких загальних положень здійснення права власності.

Передусім, зазначимо, що у реальному житті воля власника щодо реалізації влади над об'єктом, який йому належить, виражається у таких фактичних діях, як посідання (володіння), користування та розпорядження ним. Посідання полягає у фактичному володінні певними об'єктами. Воно означає юридичне та фактичне панування власника над об'єктом, можливість впливати на нього у будь-який момент. Користування реалізується шляхом видобування з об'єкта його корисних (споживчих) властивостей. Розпорядження означає вчинення стосовно об'єкта дій, що визначають його долю. Це може бути відчуження, знищення об'єкта, відмова від нього тощо.

Що стосується юридичної форми зазначених вище дій, то вітчизняна концепція з цього питання, зафіксована у ст. 317 ЦК України, згідно з якою зміст права власності у суб'єктивному значенні складається з трьох «прав» (юридично закріплених можливостей) власника: 1) права володіння майном; 2) права користування майном; 3) права розпорядження майном.

Стосовно права інтелектуальної власності зазначені положення виглядають таким чином. Правом володіння визнається юридично забезпечена можливість суб'єкта фактичного панування над результатом своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Правом користування визнається юридично забезпечена можливість суб'єкта видобувати з свого результату його корисні властивості для задоволення своїх особистих та майнових потреб. Правом розпорядження визнається юридично забезпечена можливість визначати долю результату своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Стосовно майнових прав суб'єкта права інтелектуальної власності, розпорядження нерідко здійснюється шляхом передавання їх іншій особі. Отже може йтися про право передавання майнових прав у рамках реалізації права розпорядження правом інтелектуальної власності.

Крім того, до вказаних прав суб'єкта права інтелектуальної власності має також бути додане право легітимації, тобто право автора результату інтелектуальної, творчої діяльності на визнання такого результату, за наявності умов, встановлених законом, об'єктом права інтелектуальної власності.

Зі згаданих вище прав суб'єкта права інтелектуальної діяльності найбільше практичне значення мають право користування та право розпорядження об'єктом цього права.

Закріплені у Конституції України повноваження суб'єкта права інтелектуальної власності зумовлюють принцип свободи використання — безпосередньо або шляхом укладення договору — об'єкта інтелектуальної власності. Відповідно до цього принципу суб'єкт права інтелектуальної власності має право укладати будь-які договори з приводу інтелектуальної власності, дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності, взагалі будь-яким чином використовувати цей об'єкт на власний розсуд, з додержанням при цьому вимог до здійснення цивільних прав, зокрема, не порушувати права інших осіб.

Способи використання об'єкта права інтелектуальної власності визначаються законом. Наприклад, відповідно до ст. 441 ЦК України використання твору, що є об'єктом права інтелектуальної власності, можливе шляхом: опублікування (випуску у світ); відтворення будь-яким способом та у будь-якій формі; перекладу; переробки, адаптації, аранжування тощо; включення складовою частиною до збірників, баз даних, антологій, енциклопедій тощо; публічного виконання; продажу, передання в найом (оренду) тощо; імпорту його примірників, примірників його перекладів, переробок тощо.

Абсолютний характер права інтелектуальної власності означає, що використання об'єкта права інтелектуальної власності іншою особою, за загальним правилом, має здійснюватися з дозволу особи (того, хто створив об'єкт інтелектуальної власності, уповноваженої ним особи, спадкоємців тощо), яка має виключне право дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності.

Однак законом можуть бути передбачені випадки правомірного використання об'єктів інтелектуальної власності без такого дозволу. Зокрема, ст. 444 ЦК України передбачає, що твір може бути вільно, без згоди автора та інших осіб, та безоплатно використаний будь-якою особою як цитата з правомірно опублікованого твору або як ілюстрація у виданнях, радіо- і телепередачах, фонограмах та відеограмах, призначених для навчання, за умов дотримання звичаїв, зазначення джерела запозичення та імені автора, якщо воно вказане в такому джерелі, та в обсязі, виправданому поставленою метою; для відтворення у судовому та адміністративному провадженні в обсязі, виправданому цією метою, тощо. Проте при цьому особа, яка використовує твір, зобов'язана зазначити ім'я автора твору та джерело запозичення.

Дозвіл на використання об'єкта права інтелектуальної власності, як правило, проводиться шляхом видачі ліцензії. Умови видачі такої ліцензії можуть бути визначені ліцензійним договором.

Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності можливе за допомогою різних договорів: ліцензії на використання об'єкта права інтелектуальної власності; ліцензійного договору; договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності; договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності; інших договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. У випадках, передбачених ліцензійним договором, може бути укладений субліцензійний договір, за яким ліцензіат надає іншій особі (субліцензіату) субліцензію на використання об'єкта права інтелектуальної власності. У цьому разі відповідальність перед ліцензіаром за дії субліцензіата несе ліцензіат, якщо інше не встановлено ліцензійним договором. Права на використання об'єкта права інтелектуальної власності та способи його використання, які не визначені у ліцензійному договорі, вважаються такими, що не надані ліцензіату (ст. ст. 1107–1109 ЦК України).

Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності може також здійснюватися шляхом внесення їх до статутного капіталу юридичної особи, передачі у заставу та використання в інших цивільних відносинах (ч. 3 ст. 424

ЦК, Закон України «Про заставу» та ін.). Оцінка вартості майнових прав інтелектуальної власності у таких випадках провадиться за згодою сторін з врахуванням приписів закону.

Ведучи мову про правові аспекти здійснення права власності взагалі та права інтелектуальної власності зокрема, слід звернути увагу на ту обставину, що у сукупності право володіння, право користування та право розпорядження утворюють класичну для українського цивільного права «тріаду», що характеризує право власності в суб'єктивному сенсі.

Варто, однак, зазначити, що таке розуміння змісту (визначення переліку елементів) права власності не здається досконалим, оскільки визначення змісту права власності проводиться без врахування загального розуміння суб'єктивного цивільного права як такого, що, у свою чергу, включає три права (юридичні можливості): 1) право на власні дії (поведінку); 2) право вимагати певних дій від інших осіб; 3) право звернутися за захистом у випадку порушення права. Неважко помітити, що всі елементи традиційної «тріади права власності» практично повною мірою стосуються лише першої складової частини суб'єктивного цивільного права — права на власну поведінку. Такий акцент виглядає достатньо природним, оскільки у багатьох випадках саме поведінка власника дозволяє йому реалізувати його право власності. Звісно, не заперечується, що при цьому власник може вимагати, щоб інші особи не порушували право власності, а також має право звернутися до відповідних органів за захистом порушеного права. Але ці вимоги вже розглядаються як такі, що стосуються, головним чином, тієї чи іншої складової: порушення права володіння, порушення права користування, порушення права розпорядження.

Отже виникає питання: чи йдеться про право власності як єдине суб'єктивне право, чи кожний окремий елемент тріади розглядається як окреме суб'єктивне право, що включає три правомочності?

Якщо ми прагнемо все ж таки вести мову про єдине суб'єктивне право власності і розглядаємо його у якості такого, то маємо аналізувати саме стосовно цього поняття усі правомочності — не лише власної поведінки, але й вимоги поведінки від інших осіб та правоможності вимагати захисту порушеного права власності. Звідси впливає висновок про необхідність розгляду змісту права власності у двох площинах: 1) як суб'єктивного права взагалі; 2) як змісту права на таку поведінку власника, котра у багатьох випадках слугує вираженням права власності взагалі.

Таким чином, зміст права власності має включати такі елементи: 1) право на власну поведінку (право на здійснення права власності на власний розсуд); 2) право вимагати «від усіх і кожного» не створювати перешкод у здійсненні права власності (не порушувати його); 3) право звернутися до суду за захистом порушеного права власності з речовим позовом (віндикаційним, негативним тощо).

У свою чергу, змістом права «здійснення права власності» є: право володіння, право користування, право розпорядження тощо. При цьому слід зазначити, що традиційна «тріада», як уже зазначалося, є дуже приблизною і не містить

згадки про деякі важливі елементи. Наприклад, елементом права власника на здійснення його права є право управління майном. Спеціальним правом суб'єкта права інтелектуальної власності є право легітимації, тобто право автора результату інтелектуальної, творчої діяльності на визнання такого результату об'єктом права інтелектуальної власності.

З урахуванням викладеного вище можна зробити висновок, що при здійсненні прав інтелектуальної власності слід враховувати багатоплановість розуміння змісту цієї категорії, що дасть змогу більш ефективного здійснення цього права у контексті загальної реалізації власності.

Література

1. Кодифікація приватного (цивільного) права України/ за ред. А. С. Довгєрта. — К., 2000.
2. Підпригора О. А. Право інтелектуальної власності в Україні : навч. посіб. / О. А. Підпригора, О. О. Підпригора. — К., 1998.
3. Бошицький Ю. Л. Право інтелектуальної власності : навч. посіб. / Ю. Л. Бошицький. — К. : Логос, 2007. — 488 с.
4. Мельник О. М. Проблема охорони прав суб'єктів інтелектуальної власності в Україні / О. М. Мельник. — Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. — 362 с.
5. Шишка Р. Б. Охорона права інтелектуальної власності: авторсько-правовий аспект / Р. Б. Шишка. — Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. — 368 с.
6. Право власності в Україні : навч. посіб. / О. В. Дзєри, Н. С. Кузєнєцова, О. А. Підпригора [та ін.] ; за заг. ред. О. В. Дзєри, Н. С. Кузєнєцової. — К. : Юрїшком Інтер, 2000.
7. Гражданское право : учебник. В 2 т. Т. 1 / отв. ред. Е. А. Суханов. — 2-е изд., перераб. и доп. — М. : БЕК, 1998.
8. Харитонов С. О. Вступ до цивільного права України : навч. посіб. / С. О. Харитонов. — К. : Істипа, 2006.
9. Відомості Верховної Ради Української РСР. — 1991. — № 20. — Ст. 249.
10. Сірепко І. Юридична природа прав на об'єкти інтелектуальної власності // Українське право. — К., 1997. — Чис. 3.
11. Цивільний кодекс України : проект у ред. від 25 серп. 1996 р. // Українське право. — К., 1996. — Чис. 2 (специл.). — С. 32–523.

Анотація

Харитонова О. І. До визначення поняття права інтелектуальної власності. — Стаття.

У статті аналізуються поняття та зміст прав інтелектуальної власності, котрі розглядаються як елемент правосдатності фізичної особи та як суб'єктивне право особи. При цьому зміст права інтелектуальної власності у суб'єктивному значенні оцінюється як сукупність юридичних можливостей володіння, користування, розпорядження та легітимації результату інтелектуальної, творчої діяльності, які належать його автору за певних умов, встановлених законом.

Ключові слова: інтелектуальна власність, немайнові права, виключний характер, суб'єктивне право, елемент правосдатності.

Summary

Kharytonova H. I. To the Notion of Intellectual Property Law Definition. — Article.

The article analyses the concept and contents of intellectual property rights examined as an element of legal capacity of physical person and as a subjective right of a person. Herein, the contents of a right of intellectual property in the subjective sense is estimated as an aggregate of legal possibilities of possession, enjoyment, order and legitimization of the result of intellectual, creative activity, which belong to the author in the presence of the terms, fixed by law.

Keywords: intellectual property, non-proprietary right, exceptional character, subjective right, element of legal capacity.